

Ministeren for Kirke- og Under-
visningsvæsenet (Scavenius): Hvad
 de foreliggende Vndringsforslag angaar,
 skal jeg ikke nærmere omtale de fleste af dem,
 som vedrøre Lønningsforbedringer, men skal
 i saa Henseende henholde mig til, hvad jeg
 havde den Ære at sige i Forgaars, og hvad
 ogsaa den ærede Ordfører for Mindretallet
 (Scharling) har udtalt. Det er ganske vist
 mærkeligt at se, hvorledes de allerfleste af
 disse Nægtelser angaa lavere staaende og lavt
 lønnede Funktionærer. Jeg er imidlertid
 nødsaget til med nogle Ord at omtale For-
 slaget under Nr. 111, som gaar ud paa at
 nægte et Belsøb til Docenterne Werner og
 Löffler. Jeg vil omtale dette Forslag spe-
 cielt, fordi jeg efter Konferencen i Finants-
 udvalget har nogen Grund til at antage, at
 Udvalgets Flertal ikke i og for sig havde
 Noget imod Forhøielsen, men kun ikke vilde
 gaa med til, at disse Forhøielser bleve pen-
 sionsberettigende ligesom den øvrige Del af
 de to Docenters Løn, begrundet paa, antog
 jeg, at man ansaa det for, om ikke just ulov-
 ligt, saa dog ikke rigtig, at en pensionsberet-
 tigende Lønning blev forhøiet med et Honorar.
 Det er imidlertid nu for mig blevet
 ophøst, at Saadant dog tidligere er fket just
 ved en Docentlønning og — jeg kan vel
 sige — efter det daværende Finantsudvalgs
 egen Indstilling til det daværende Ministerium.
 Det skte nemlig i Maret 1861. Da var der
 af Ministeriet forlangt 500 Rdl., altsaa 1000
 Kr., til den daværende filosofiske Docent Brøch-
 ner. Finantsudvalget udtalte i denne An-
 ledning i sin Betænkning, det staaer i Rigs-
 dagstidenden for 1861—62, A nhang B. Sp.
 205—6, at „Udvalget skal, uden derved at
 ville billige disse Forhøielser af Lønninger
 og Honorarer, ikke udtale sig imod dem, un-
 der den Forudsætning, at denne Forhøielse
 ikke giver Aldgang til Pension, hvilket som
 en Selvfølge ogsaa maa gjælde om alle frem-
 tidige Forhøielser, og at det samlede, paa denne
 Konto bevilgede Belsøb ikke bliver overstredet“.
 Heraf vil man altsaa se, at Finantsudvalget
 den Gang vel erklærede sig imod Forhøielsen
 som pensionsberettigende, men ikke erklærede
 sig imod, men tværtimod indstillede til Be-
 villing, at den kunde gives som Honorar, og
 Forsagen deraf var ogsaa, at ved kongelig
 Resolution af 24de Marts 1862 blev Docent
 Brøchners Lønning, som da var 2,000 Kr.,
 forøget med 1,000 Kr., dog saaledes, at han
 ikke blev berettiget til eventualiter at nyde
 Pension af Tillæget. Jeg har villet ophøje
 dette, fordi jeg som sagt ved Konferencen i
 Udvalget fik det Indtryk, at det ærede Flertal
 ikke i Realiteten havde Noget imod de to
 foreslaaede Forhøielser, men kun ikke vilde

gaa ind paa, at de skulde blive pensionsbe-
 rettigende. Det er altsaa en Ting, man
 godt kan gjøre, da det tidligere er gjort og
 efter Finantsudvalgets egen Indstilling.
 Med Hensyn til Forslaget om Professorernes
 Fritræk maa jeg henholde mig til, hvad det
 ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valg-
 kreds (Scharling) for et Dieblit siden udtalte.
 Hvad Forslaget om Universitetets Under-
 balance angaar, vil man se, at jeg ikke paa selve
 Finantslovforslaget har foreslaaet nogen
 Dækning af Underkudet. Det er ganske vist,
 at der for nogle Aar siden fremkom en al-
 deles foreløbig Overenskomst om at lade
 Universitetets Underbalance dække ved Laan
 fra Kommunitetets Kasse, men Forudsæt-
 ningen for den sluttede Overenskomst var
 den, at man skulde inarest muligt eller i alt
 Fald i en ikke altfor fjern Fremtid blive
 enig om en endelig Ordning af Univer-
 sitets Formuesforhold, dets Forhold til Kom-
 munitetet og dets Forhold til Statskassen.
 Denne Forudsætning er ikke indtruffen, det
 er ikke lykkedes at komme til Enighed med
 det høie Things Flertal om denne Sag,
 og jeg har derfor ikke kunnet Andet end
 holde det andet Thing frit, om jeg saa maa
 udtrykke mig, i denne Sag ved ikke fra min
 Side at opstille noget bestemt Forslag.
 Jeg maa udtale i Aar, som jeg har udtalt
 forrige Aar, at paa dette Punkt vil jeg, saa-
 ledes som Stillingen nu en Gang er giben,
 kunne, og vil ogsaa være nødsaget til,
 at gaa ind paa, hvad de to Thing i saa
 Henseende kunne blive enige om,
 men jeg kan ikke paa Forhaand nu sige Ja til den
 Vndring, som Flertallet har foreslaaet, som i
 og for sig forekommer mig urigtig. Jeg maa,
 saavidt det staaer til mig, holde Landssthingets
 Stilling fri lige overfor dette Spørgsmaal.
 Naar man under Nr. 119 har nedsat Udgiften
 til Anskaffelse af en Violin og et Flygel til
 Sorø Akademi, kan jeg kun sige, at det na-
 turligvis vil være Ministeriets Bestræbelse at
 faae disse Instrumenter til den bevilgede Sum,
 som vel forhaabentlig ogsaa kan skte.

Med Hensyn til Bygningsforslagene
 maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke
 tror, at det paa nogen Maade kan være
 forsvarligt længere at opsætte at opføre et
 nyt Udhus i Økonomigaarden ved Sorø.
 Det er efter mig i Hænde komne Udtalelser
 fra Bygningsinspektøren o. s. v. i høi Grad
 nødvendigt at faae dette gjort; den Bygning,
 der nu staaer, er salbferdig i alle Henseender.
 Jeg ser, at hele Udvalget foreslaar at nægte
 en Meieribygning ved Nordruplund. Jeg
 vil haabe, at Udvalgets Forudsætning om,
 at den nuværende Bygning kan staa endnu
 et Aar, vil vise sig rigtig. Jeg tror ikke, at